

Det Anarkistiska Biblioteket

Horst Fantazzini

Sovversiva

Sovversiva
Horst Fantazzini
2009

sovversiva.wordpress.com
Översatt från horstfantazzini.net

sv.anarchistlibraries.net

2009

Horst föddes i Altenkessel i Saarregionen i Tyskland den 4 mars 1939, son till Alfonso "Liberio" Fantazzini, en bolognesisk anarkistisk partisan och murare, och Bertha Heinz, en fabriksarbetare.

Namnet Horst betyder "flykting" och det här var det namn som valdes av hans far som själv var en politisk flykting. Liberio lyckades knappt ta hand om sin familj eftersom han var tvingad att vara ständigt på rymmen, efter att ha rånat en bank för att finansiera motståndsrörelsen och var jagad av den fascistiska polisen över hela Europa, inklusive Gestapo. Hans äldre syster, Pauline, skickades för att bo hos släktingar i Bologna före krigets slut.

Bertha kämpade för att överleva och ta hand om den unge Horst genom att arbeta på frukt- och grönsaksmarknaden på dagen och sy väskor på natten.

Horst tillbringade de tidiga åren av sitt liv under bombardemangen och kom 1945 tillbaka till Italien. Bologna var förstört. Denna erfarenhet av förödelse skulle märka honom hela hans liv.

Han provade på boxning och cykling, någon han var rätt framgångsrik i, och vann rentav regionala tävlingar.

På grund av de extremt svåra omständigheter som påverkade hans familj slutade han skolan och började arbeta vid ung ålder som portier, eller så arbetade han på fabriker eller kontor. Men hans eländiga löner och de förnedrande arbetsvillkoren fick honom att överge livet som löneslav. Innan han gjorde sitt stora språng utförde han en serie småstöldar, av cyklar och motorcyklar, och sedan bilar.

När han var 18 arbetade han som bartender och gifte sig med en mycket ung flicka, Anna, som – två år senare – var gravid med deras första barn. För att kunna ge sin familj en anständig levnadsstandard utförde han sitt första rån med en leksakspistol mot Corticellas postkontor. Han arresterades i en stolen bil och dömdes till fem års fängelse. Det var år 1960.

1965, då han var på permission, avlades hans andra barn, men på grund av missförhållandena led Anna av dålig hälsa och lämnade Horst för att åka tillbaka till sin hemstad, Neapel, där hon fick sjukhusvård.

Återigen fri arbetade Horst ett tag som pizzabagare och bartender, men återgick sedan till att råna banker, den här gången en bank i Genua. Dock var han utan framgång och arresterades till och med innan han kommit in på banken.

Han tillbringade några månader i fängelse, under vilka han fick veta att hans mor hade dött av en hjärtattack, men han fick inte tillstånd att gå

Med alla de komplicerade juridiska turerna så förvärrades ändå de olika anklagelserna mot honom något genom anklagelsen om "terrorism", vilket betydde att Horst troligen skulle ha tillbringat årtal och årtal i fängelse (enligt papper från Inrikesministeriet som Enzo Monteleone lyckades komma över 1999 skulle Horst ha frigetts i februari 2017). Om man till det lägger till de andra nyare anklagelserna verkar det som om Horst kunde ha suttit i fängelse till 2024, men han lyckades fly för gott... en sista gång.

TV-kanaler och det blev två parlamentsförhör. Han fick sina första permissioner och senare halvfrihet.

Han bodde med Pralina och var omgiven av sina vänner i huset på Via Roncrio som hans far Libero hade byggt. Han fann det väldigt svårt att hitta ett jobb eftersom han sågs av många som ”opålitlig”, till och med av en del anarkister som behandlade honom med en viss försagdhet, trots att de gillade honom.

I vilket fall så fick han ett jobb år 2001 tack vare några ”kommunistiska kamrater” och arbetade på lagret på Altercoop, som sysslar med återvunnet papper. Det var ett jobb som han fick betalt inte av Altercoop (på grund av dess regler), utan av fängelsesystemet, som ofta lät honom vänta länge innan de verkligen betalade honom. Och jobbet var också olämpligt för hans fysiska kondition och hans personlighet, som krävde något mer mera fantasi och tekniskt kunnande – kom ihåg att han var väldigt skicklig i användandet av datorer. Det var dock det enda jobbet att få och, mera viktigt, det enda sättet han kunde komma ut ur fängelse.

Den 19 december 2001 försökte han, med sin medbrottsling och gamle vän C. T., att råna sin sista bank – en bank som faktiskt hade varit en av hans första, banken Agricola e Mantovana. Han arresterades innan han gick in och han försökte desperat fly på sin cykel. Tyvärr föll ur hans ficka en papperskniv och en socka så inom loppet av några timmar hade den sköra dröm han haft slagits sönder med otänkbar våldsamhet. Hans hus genomsöktes och han sändes tillbaka i fängelse, den här gången misstänkt för ”terroristisk verksamhet”. Förutom den enorma chocken så stod hans partner Pralina (de var inte officiellt gifta) också inför det oöverstigliga problemet att få prata med Horst.

Fastän Horst inte misshandlades (märkena på hans kropp berodde på hans tunna blodkärls skörhet) förvärrades hans hälsa på grund av den stress som arresteringen orsakade och hans tillstånd förvärrades hastigt. Han dog i Dozzafängelsets sjukhusflygel den 24 december kl 19:30. Som dödsorsak angavs ”abdominalt aortabräck”.

Under häktningsförhandlingarna mot honom sa Horst, som visste att han närmade sig slutet av sitt liv, till sin advokat att han ville ”lämna huset åt Pralina”, men det fanns inte tillräckligt med tid för advokaten att besöka honom igen med ett nytt testamente.

En icke-religiös begravning av Horst ägde rum i Bologna den 29 december 2001 medan det samtidigt hölls en demonstration utanför Dozzafängelset. Horst kremerades. Åtminstone blev denna önskan respekterad.

på hennes begravning. Horst bestämde sig att rymma för första gången, genom att använda den mest klassiska av metoder – ihopknutna lakan.

Det var år 1967 och Horst hade varit på rymmen i månader. Han utförde flera rån i norra Italien. Under ett av dessa blev han känd som den ”vänlige banditen” – en av kassörskorna svimmade under rånet och dagen efter skickade han henne en bukett rosor. Efter det bestämde han sig för att lämna landet och åkte för att bo hos släktingar i Tyskland.

Mellan 1967 och 1968 skrev han en hänfulla brev till den italienska polisen och han fick namnet den ”Röda Nejlikan”. Och vad höll denna farlige brottsling, efterlyst av halva Europas polis, på med? Så snart han nådde Paris gick han på Louvren för att se Mona Lisa. Han bodde i en lyxvilla i Mannheim med sin unga partner... en förfinad dandy, höjden av elegans, körde sportbilar, hoppade mellan Frankrike, Tyskland och Italien. Skaffade sig miljoner som han bar med sig på sina flygningar i första klass. 1968 arresterades han igen när han försökte råna en bank i Saint-Tropez. Efter flera års tortyr och trakasserier i franska fängelser (som var särskilt inhumana – efter en fängelserevolt i Clairveaux blev flera interner giljotinerade) försökte han än en gång fly, till Aix-en-Provence med sina handleder fortfarande kedjade. Efter det försökte flydde Van Goghs lillebror inte på ett bra tag. Från och med då var dörrarna till hans bur stängda för gott: han skulle aldrig mer bli riktigt fri.

Horst fortsatte att håna domarna, kallade dem för ”vakt-vesslor” (en syftning på deras hermelinmantlar) under förhör, något som skulle ge honom (många) fler år i fängelse.

1972 blev han tack vare en advokat, Leone, utlämnad till Italien där han åter träffade Anna och sina barn. Sedan gjorde han 1973 ett flyktförsök från Fossanofängelset, nära Cuneo, sårade tre vakter och höll två andra under vapenhot, men det var bara en bluff: han var bara beväpnad med en finkalibrig Mauser och hade bara ett par kulor kvar efter att ha sårat de andra vakterna. Hela helvetet bröt lös: när han lämnade fängelset med de två gisslan, just innan han var framme vid bilen som skulle köra honom ut genom fängelsegrindarna anfölls han av vakthundarna och blev nästan dödad när prickskyttarna öppnade eld mot honom. Faktiskt var det bara tack vare en av hundarna som han inte blev dödligt träffad. Efter den incidenten blev han dövd på ett öra och det artärbräck som slutligen dödade honom var troligen också ett resultat av den här incidenten.

Han opererades men läkarna tog inte bort alla kulor, en del av vilka var kvar i hans kropp i årtal. Han började därefter på en lång rad besök på hälften av fängelserna i Italien: han brukade tas in på en sjukavdelning

bara för att släppas och skickas till en sjukavdelning på ett annat fängelse, och så vidare, i månader, utan att få rätt behandling och utan att hans familj eller ens hans advokater nånsin visste var han var.

Sulmona försökte han 1974 än en gång att fly. Han klättrade över den 5 meter höga yttermuren och med båda fötterna brutna lyckades han krypa till närmsta kyrka, där han tog prästen som gisslan i utbyte mot en överenskommelse med myndigheterna att han skulle få den operation han behövde.

1975 publicerade Veronaförläggaren Giorgio Bertani Horsts bok, "Ormai è fatta", en detaljerad berättelse om hans rymning den 23 juli 1973 från Fossoanfängelset, som tog Horst 48 timmar att skriva på en liten skrivmaskin. Boken nyutgavs nyligen av El-Paso/Nautilus.

Tillbaka i Bologna ledde Libero Fantazzini sitt eget slag mot journalisterna och ockuperade en gång Torre degli Asinelli för att protestera mot statsrepressionen mot kamrater.

Det var intensiva tider, år av solidaritet med fångar då anarkister och många kommunister mobiliserade för Fantazzini. Hans partner på den tiden, Valeria Vecchi, dömdes till 7 års fängelse för att ha försökt frita honom. Till och med den anarkistiske tennisspelaren, Monica Giorgi, underkastades sträng repression, anklagad för att vara medlem i Azione Rivoluzionaria.

I moten av '70-talet invigdes, tack vare general Dalla Chiesa, bunkern i Fornelli dell'Asinara och det var dit som alla rebeller, kommunister och anarkister, skickades. Detta ledde till början av ett samarbete mellan alla de kamraterna, inklusive Brigade Rosse och Prima Linea, grundat på vänskap och fångsolidaritet. Men den legend som rapporterats i tidningarna om att Horst var Brigade Rosse-sympatisör var nonsens: han stod nära en del av deras medlemmar, som människor, men ideologiskt stod han alltför långt ifrån dem och anammade aldrig deras sak. Han såg sig alltid som individualistisk anarkist.

1978, efter en rad misshandlar i händerna på polisen som nästan lade honom koma, lyckades han smuggla ut (mot Brigade Rosses råd) ett dokument om Asinararevolten som senare publicerades av Anarchismo under titeln "Speciale Asinara" och "L'ipotesi armata".

År följde av fängelse med periodiska hårda revolter på anstalter över hela Italien, från Trani till Termini Imerese, från Palmi till Varese. Saker och ting skulle förbättras en aning först efter avskaffandet år 1985 av "specialregimen".

Omfattande golande bland fångar och heroin skulle visa sig långt dödligare än någon grym tvångsmetod och leda till ett årtionde där strider rasade ihop och energi, kommunikation och passion försvann.

Horst protesterade mot tjallarsystemet och de som bytte sida (med en rad underbara satiriska dikter, många av vilka tyvärr försvunnet) och gjorde om ett gammalt fångelsetalesätt: "Så länge en man inte ger upp går han fortfarande att vinna tillbaka".

1985 fängslades hans äldste son i nästan två år på grund av en idiots ord. Den gamle Libero Fantazzini kunde inte hantera chocken och dog (grymheten hos repressionssystemet tillät inte Horst att gå på begravningen), följt 1993 av hans anarkistiska partner från Piacenza, Maria Zazzi, som hade slagits i kriget i Spanien.

1989 hade Horst ännu inte förlorat modet eller viljan att leva. Han studerade när han var i fångelset i Busto Arsizio och var nära att ta sin examen i litteratur på universitetet i Bologna då hans gamla förkärlek till rymning tog över och fick honom att av vika under permission. Han skulle komma att vara på rymmen i ett år, under vilket han utförde tre rån till, tills han fångades in igen 1991 inte långt från Rom (trots att han inte gjorde motstånd vid sitt gripande – han var ute och promenerade med hunden vid tillfället – beskrev tidningen Messaggero honom som en farlig terrorist) och förflyttades till Alessandria-fängelset där han skulle bli kvar i 10 år.

I Alessandria arbetade han och drömde vid den dator han hade kunnat köpa för prispengarna från en litterär tävling 1993 som han vunnit med en kort berättelse med titeln "L'uomo cancellato" (Mannen som sopades bort). Han arbetade som grafisk reklamdesigner åt Alessandria stad och gjorde några utomordentliga affischer, bilder och broschyrer, men framförallt många underbara tavlor som också ställdes ut.

1999 förflyttades han till Bologna. Friheten kom närmare tack vare en film som hette "Ormai è fatta", regisserad av Enzo Monteleone och inspirerad av Horsts bok. Horst själv godkände entusiastiskt manuset till filmen. En kampanj för hans frigivning startades också av hans sista partner, Pralina, och hans äldste son, en kampanj som drog till sig hela den anarkistiska rörelsen och drog mycket uppmärksamhet till Horsts historia. Men också i Dozzafängelset var hans villkor hårda och han underkastades många nyckfulla beslut, so matt vägras arbete. Ett tag gick Horst med på att ingå i redaktionskommittén för "Första Maj" och gjorde tack vare sin erfarenhet av grafisk design några magnifika arbeten åt fångelsets tryckeri, som en receptbok.. På begäran av Horst lämnade hans advokat Luca Petrucci in en nådeansökan. Horst blev sedan intervjuad av olika tidningar och